

азъ ся намѣрвахъ по высокыѣ а тѣ пасяхъ по-нискыѣ, не обращахъ никакъ вниманіе на мене. Отъ това прѣсмѣтихъ че тѣ гледахъ толкозъ ниско, щото рѣдко можахъ да съзрѣтъ прѣдметыѣ които сж по-навысоко отъ тѣхъ. И тѣй начевхъ да ги дириж изгорѣ отъ въбелыѣ и тѣй ги убивахъ твърдѣ лесно.

Не е възможно, пріятели мои, не е възможно да ви искажъ, колко и каквы размысли смущавахъ сърцето ми. Всичко ми ся прѣдставише подъ единъ и ужасенъ видъ ; много пжтя ми идеше да богохулствувамъ противу божій промыслъ ; безумный азъ ! Като че небѣхъ азъ самъ причина на всичкиѣ си злочестини ; като че бѣше всичко това наказаніе за непослушаніето ми на съвѣтыѣ отъ родителитѣ ми. А когато си напомняхъ че самъ азъ ся избавихъ отъ потънваніето на корабътъ, и че можахъ да имахъ най погрѣбното за обдържаніето си, утѣшавахъ ся

ГЛАВА IX.

Робинсонъ наченва денословіето си. — Псето, избавено отъ потънваніето слѣдува при него.

Сега ~~тѣ~~ба да започенъ отъ начало едно-